

En cas de concurs, el dret de separació de l'aeronau que preveu la Llei concursal es reconeix als titulars dels crèdits privilegiats compresos en els números 1r a 5è de l'apartat primer. Si no s'ha exercit aquest dret, la classificació i graduació de crèdits en el concurs es regeix pel que estableix la Llei esmentada.»

Disposició final trenta-unena. *Reforma de la Llei de defensa de consumidors i usuaris.*

S'afegeix un nou apartat 4 a l'article 31 de la Llei 26/1984, de 19 de juliol, per a la defensa de consumidors i usuaris, amb la redacció següent:

«4. Queden sense efecte els convenis arbitrals i les ofertes públiques de submissió a l'arbitratge de consum formalitzats pels qui siguin declarats en concurs de creditors. Amb aquesta finalitat, la interlocutòria de declaració de concurs ha de ser notificada a l'òrgan a través del qual s'hagi formalitzat el conveni i a la Junta Arbitral Nacional, i des d'aquell moment el deutor concursat queda exclòs a tots els efectes del sistema arbitral de consum.»

Disposició final trenta-dosena. *Títol competencial.*

Aquesta Llei es dicta a l'empara de la competència que correspon a l'Estat d'acord amb l'article 149.1.6a i 8a de la Constitució, sense perjudici de les necessàries especialitats que en aquest ordre derivin de les particularitats del dret substantiu de les comunitats autònomes.

Disposició final trenta-tresena. *Projecte de Llei reguladora de la concurrència i prelació de crèdits.*

En el termini de sis mesos a comptar de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el Govern ha de remetre a les Corts Generals un projecte de llei reguladora de la concurrència i prelació de crèdits en cas d'execucions singulars.

Disposició final trenta-quatrena. *Aranzel de retribucions.*

En un termini no superior a nou mesos, el Govern ha d'aprovar, mitjançant reial decret, l'aranzel de les retribucions corresponents a l'administració concursal.

Disposició final trenta-cinquena. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor el dia 1 de setembre de 2004, excepte pel que fa a la modificació dels articles 463, 472 i 482 de la Llei d'enjudiciament civil efectuada per la disposició final tercera i el mandat contingut a la disposició final trenta-dues, que entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 9 de juliol de 2003.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern en funcions,
MARIANO RAJOY BREY

13863 LLEI 23/2003, de 10 de juliol, de garanties en la venda de béns de consum. («BOE» 165, d'11-7-2003.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei. Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

Aquesta Llei té per objecte la incorporació al dret espanyol de la Directiva 1999/44/CE, del Parlament Europeu i del Consell, de 25 de maig de 1999, sobre determinats aspectes de la venda i garantia dels béns de consum.

La Directiva estableix un conjunt de mesures tendents a garantir un nivell mínim uniforme de protecció dels consumidors en el marc del mercat interior en tots i cada un dels estats membres. Per fer-ho introdueix el principi de conformitat dels béns amb el contracte, aplicable als casos de contractes de compravenda de béns de consum concertats entre el venedor i el consumidor. Les disposicions de la Directiva tenen caràcter imperatiu de manera que no és possible pactar clàusules que exclouin o limitin els drets conferits al consumidor. En conseqüència, aquesta Llei atorga aquest caràcter imperatiu a tots els drets que s'hi reconeixen.

La Llei, d'acord amb la Directiva de la qual porta causa, conté dos aspectes essencials que es refereixen, d'una banda, al marc legal de la garantia en relació amb els drets reconeguts per la Llei mateixa per garantir la conformitat dels béns amb el contracte de compravenda; i, d'una altra, a articular la garantia comercial que, addicionalment, es pot oferir al consumidor. El marc legal de garantia té per objecte facilitar al consumidor diferents opcions per exigir el sanejament quan el bé adquirit no sigui conforme amb el contracte, i li dóna l'opció d'exigir la reparació per la substitució del bé, llevat que aquesta sigui impossible o desproporcionada. Quan la reparació o la substitució no siguin possibles o resultin infructuoses, el consumidor pot exigir la rebaixa del preu o la resolució del contracte. Es reconeix un termini de dos anys, a partir del moment de compra, perquè el consumidor pugui fer efectius aquests drets (en el cas de béns de segona mà es pot pactar un termini menor no inferior a un any) i un termini de tres anys, també comptat a partir del moment de la compra perquè pugui exercir, si s'escau, les accions legals oportunes.

Pel que fa a la garantia comercial oferta pel venedor o pel productor del bé, ha de posar al consumidor en una posició més avantatjosa en relació amb els drets que aquesta Llei ja concedeix als consumidors per aquesta Llei. Qualsevol garantia comercial ha de figurar en un document escrit en què s'estableixin, de manera clara, els elements essencials necessaris per aplicar-la. La publicitat relativa a la garantia es considera que forma part integrant de les condicions d'aquesta.

La Directiva s'afegeix a la llista que figura a l'annex de la Directiva 98/27/CE, relativa a les accions de cessació en matèria de protecció dels interessos dels consumidors, per la qual cosa ha estat necessari incloure un article per introduir l'acció de cessació contra les conductes contràries al que preveu aquesta Llei.

La norma de transposició té rang de llei, ja que incideix tant en el règim dels vicis de la compravenda, que regulen els articles 1484 i següents del Codi Civil, com en la regulació de la garantia comercial que recullen els articles 11 de la Llei general per a la defensa dels con-

sumidors i usuaris i 12 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista. La modificació que es du a terme implica crear un règim específic aplicable als contractes de compravenda civil de béns de consum subscrits entre els consumidors i els venedors professionals. El règim de sanejament de vicis ocults del Codi Civil roman inalterat, i és aplicable a les compravendes civils no compreses en l'àmbit de la directiva. El règim que conté la Llei d'ordenació del comerç detallista segueix sent aplicable per regular els aspectes de la garantia comercial que no recull aquesta Llei.

En conclusió, les accions de reparació i substitució del bé venut, de rebaixa del preu i de resolució de la compravenda que preveu aquesta Llei substitueixen, en l'àmbit de les compravendes de béns de consum, les accions redhibitòria i quanti minoris derivades del sanejament per vicis ocults, i deixen fora de perill les accions indemnitzatòries que assisteixen els compradors.

Per raó d'aquestes incidències, aquesta Llei es dicta a l'empara del que estableix l'article 149.1.6a i 8a de la Constitució, que confereixen a l'Estat competència exclusiva en matèria de legislació mercantil, processal i civil.

Article 1. *Principis generals.*

El venedor està obligat a lliurar al consumidor un bé que sigui conforme amb el contracte de compravenda en els termes que estableix aquesta Llei.

Als efectes d'aquesta Llei són venedors les persones físiques o jurídiques que, en el marc de la seva activitat professional, venen béns de consum. Es consideren aquí béns de consum els béns mobles corporals destinats al consum privat.

Als efectes d'aquesta Llei es consideren consumidors els definits d'aquesta manera a la Llei 26/1984, de 19 de juliol, general per a la defensa dels consumidors i usuaris.

Article 2. *Àmbit d'aplicació.*

El que preveu aquesta Llei no és aplicable als béns adquirits mitjançant venda judicial, ni a l'aigua o al gas quan no estiguin envasats per a la venda en volum delimitat o en quantitats determinades, ni a l'electricitat. Tampoc és aplicable als béns de segona mà adquirits en subhasta administrativa a la qual els consumidors puguin assistir personalment.

Queden inclosos en l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei els contractes de subministrament de béns de consum que s'hagin de produir o fabricar.

Article 3. *Conformitat dels béns amb el contracte.*

1. Llevat de prova en contrari, s'entén que els béns són conformes amb el contracte sempre que compleixin tots els requisits que s'expressen a continuació, tret que per les circumstàncies del cas algun d'aquests no sigui aplicable:

a) S'ajustin a la descripció feta pel venedor i tinguin les qualitats del bé que el venedor hagi presentat al consumidor en forma de mostra o model.

b) Siguin aptes per als usos a què ordinàriament es destinin els béns del mateix tipus.

c) Siguin aptes per a qualsevol ús especial requerit pel consumidor quan l'hagi posat en coneixement del venedor en el moment de subscripció del contracte, sempre que aquest hagi admès que el bé és apte per a l'ús esmentat.

d) Presentin la qualitat i les prestacions habituals d'un bé del mateix tipus que el consumidor pugui esperar amb fonament, tenint en compte la naturalesa del bé i, si s'escau, les declaracions públiques sobre les característiques concretes dels béns fetes pel venedor, el productor o el seu representant, en particular en la publicitat o en l'etiquetatge. El venedor no queda obligat per aquestes declaracions públiques si demostra que desconeixia i raonablement no era possible esperar que conegués la declaració en qüestió, que aquesta declaració havia estat corregida en el moment de subscripció del contracte o que aquesta declaració no va poder influir en la decisió de comprar el bé de consum.

2. La manca de conformitat que resulti d'una instal·lació incorrecta del bé s'equipara a la manca de conformitat del bé quan la instal·lació està inclosa al contracte de compravenda i ha estat realitzada pel venedor o sota la seva responsabilitat, o pel consumidor quan la instal·lació defectuosa sigui per causa d'un error en les instruccions d'instal·lació.

3. No hi ha possibilitat de responsabilitat per manques de conformitat que el consumidor conegui o que amb fonament no hagi pogut ignorar en el moment de la subscripció del contracte o que tinguin l'origen en materials subministrats pel consumidor.

Article 4. *Responsabilitat del venedor i drets del consumidor.*

El venedor respon davant el consumidor de qualsevol falta de conformitat que hi hagi en el moment del lliurament del bé. En els termes d'aquesta Llei es reconeix al consumidor el dret a la reparació del bé, a substituir-lo, a la rebaixa del preu i a la resolució del contracte.

La renúncia prèvia dels drets que aquesta Llei reconeix als consumidors és nul·la, i així mateix són nuls els actes realitzats en frau d'aquesta Llei, de conformitat amb l'article 6 del Codi Civil.

Article 5. *Reparació i substitució del bé.*

1. Si el bé no és conforme amb el contracte, el consumidor pot optar entre exigir la reparació o la substitució del bé, llevat que una d'aquestes opcions sigui impossible o desproporcionada. Des del moment en què el consumidor comuniqui al venedor l'opció elegida, ambdues parts s'hi han d'atènyer. Aquesta decisió del consumidor s'entén sense perjudici del que disposa l'article següent per als casos en què la reparació o la substitució no aconseguen posar el bé en conformitat amb el contracte.

2. Es considera desproporcionada qualsevol forma de sanejament que imposi al venedor costos que, en comparació amb l'altra forma de sanejament, no siguin raonables, tenint en compte el valor que tindria el bé si no hi hagués manca de conformitat, la rellevància de la manca de conformitat i si la forma de sanejament alternativa es pot fer sense més inconvenients per al consumidor.

Article 6. *Regles de la reparació o substitució del bé.*

La reparació i la substitució s'ajusten a les regles següents:

a) Són gratuïtes per al consumidor. La gratuïtat esmentada comprèn les despeses necessàries realitzades per solucionar la manca de conformitat dels béns amb el contracte, especialment les despeses de tramesa,

així com els costos relacionats amb la mà d'obra i els materials.

b) S'han de dur a terme en un termini raonable i sense més inconvenients per al consumidor, tenint en compte la naturalesa dels béns i la finalitat que tinguin per al consumidor.

c) La reparació suspèn el còmput dels terminis a què es refereix l'article 9 d'aquesta Llei. El període de suspensió comença des que el consumidor posa el bé a disposició del venedor i conclou amb el lliurament al consumidor del bé ja reparat. Durant els sis mesos posteriors al lliurament del bé reparat, el venedor respon de les manques de conformitat que van motivar la reparació, i es presumeix que es tracta de la mateixa manca de conformitat quan es reproduïx en el bé defectes del mateix origen que els inicialment manifestats.

d) La substitució suspèn els terminis a què es refereix l'article 9 des de l'exercici de l'opció fins al lliurament del nou bé. Al bé substituït li és aplicable, en tot cas, el segon paràgraf de l'article 9.1.

e) Si conclou la reparació i lliurat el bé, aquest continua sent no conforme amb el contracte, el comprador pot exigir la substitució del bé, dins els límits que estableix l'apartat 2 de l'article 5, o la rebaixa del preu o la resolució del contracte en els termes dels articles 7 i 8 d'aquesta Llei.

f) Si la substitució no aconsegueix posar el bé de conformitat amb el contracte, el comprador pot exigir la reparació del bé, dins els límits que estableix l'apartat 2 de l'article 5, o la rebaixa del preu o la resolució del contracte en els termes dels articles 7 i 8 d'aquesta Llei.

g) El consumidor no pot exigir la substitució en el cas de béns no fungibles, ni tampoc quan es tracti de béns de segona mà.

Article 7. *Rebaixa del preu i resolució del contracte.*

La rebaixa del preu i la resolució del contracte són procedents, a elecció del consumidor, quan aquest no pugui exigir la reparació o la substitució i en els casos en què aquestes no s'han dut a terme en termini raonable o sense més inconvenients per al consumidor. La resolució no procedeix quan la falta de conformitat sigui d'importància escassa.

Article 8. *Criteris per a la rebaixa del preu.*

La rebaixa del preu és proporcional a la diferència existent entre el valor que el bé hauria tingut en el moment del lliurament si hagués estat conforme amb el contracte i el valor que el bé efectivament lliurat tenia en el moment del lliurament esmentat.

Article 9. *Terminis.*

1. El venedor respon de les manques de conformitat que es manifestin en un termini de dos anys des del lliurament. En els béns de segona mà, el venedor i el consumidor poden pactar un termini menor, que no pot ser inferior a un any des del lliurament.

Llevat de prova en contrari, es presumeix que les faltes de conformitat que es manifestin en els sis mesos posteriors al lliurament ja existien quan la cosa es va lliurar, excepte quan aquesta presumpció sigui incompatible amb la naturalesa del bé o l'índole de la manca de conformitat.

2. Llevat de prova en contrari, el lliurament s'entén fet el dia que figure a la factura o al tiquet de compra,

o a l'albarà de lliurament corresponent si aquest és posterior.

3. L'acció per reclamar el compliment del que preveuen els articles 1 a 8 d'aquesta Llei prescriu als tres anys des del lliurament del bé.

4. El consumidor ha d'informar el venedor de la falta de conformitat en el termini de dos mesos des que va tenir coneixement d'aquesta.

Llevat de prova en contrari, s'entén que la comunicació del consumidor ha tingut lloc dins el termini establert.

Article 10. *Acció contra el productor.*

Quan al consumidor li sigui impossible o li suposi una càrrega excessiva dirigir-se davant el venedor per la manca de conformitat dels béns amb el contracte de compravenda, pot reclamar directament al productor a fi d'obtenir la substitució o reparació del bé.

Amb caràcter general, i sense perjudici que la responsabilitat del productor cessi, als efectes d'aquesta Llei, en els mateixos terminis i condicions que els establerts per al venedor, el productor respon per la manca de conformitat quan aquesta es refereixi a l'origen, la identitat o la idoneïtat dels béns de consum, d'acord amb la seva naturalesa i finalitat i amb les normes que els regulen.

S'entén per productor el fabricant d'un bé de consum o l'importador d'aquest al territori de la Unió Europea o qualsevol persona que es presenti d'aquesta manera en indicar en el bé de consum el nom, la marca o un altre signe distintiu.

Qui hagi respost davant el consumidor disposa del termini d'un any per repetir del responsable de la manca de conformitat. Aquest termini es computa a partir del moment en què es va completar el sanejament.

Article 11. *Garantia comercial.*

1. La garantia comercial que es pugui oferir addicionalment obliga qui figure com a garant en les condicions que estableixen el document de garantia i la publicitat corresponent.

2. A petició del consumidor, la garantia s'ha de formalitzar, com a mínim, en castellà, per escrit o en qualsevol altre suport durador i directament disponible per al consumidor, que sigui accessible a aquest i concorde amb la tècnica de comunicació emprada.

3. La garantia ha d'expressar necessàriament:

- a) El bé sobre el qual recaigui la garantia.
- b) El nom i l'adreça del garant.
- c) Que la garantia no afecta els drets de què disposa el consumidor de conformitat amb les previsions d'aquesta Llei.
- d) Els drets del consumidor com a titular de la garantia.
- e) El termini de durada de la garantia i el seu abast territorial.
- f) Les vies de reclamació de què disposa el consumidor.

4. L'acció per reclamar el compliment del que disposa la garantia prescriu als sis mesos des de l'acabament del termini de garantia.

5. En relació amb els béns de naturalesa duradora, la garantia comercial i els drets que aquesta Llei concedeix al consumidor davant la manca de conformitat amb el contracte es formalitzen sempre per escrit o en qualsevol suport durador.

Article 12. *Acció de cessació.*

1. Es pot exercir l'acció de cessació contra les conductes contràries al que preveu aquesta Llei que lesionin interessos tant col·lectius com difusos dels consumidors i usuaris, de la manera i amb les condicions que estableix la Llei d'enjudiciament civil i la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris.

2. Estan legitimats per exercir l'acció de cessació:

a) L'Institut Nacional de Consum i els òrgans o les entitats corresponents de les comunitats autònomes i de les corporacions locals competents en matèria de defensa dels consumidors.

b) Les associacions de consumidors i usuaris que compleixin els requisits que estableix la Llei 26/1984, de 19 de juliol, general per a la defensa dels consumidors i usuaris, o, si s'escau, la legislació autonòmica en matèria de defensa dels consumidors.

c) El Ministeri Fiscal.

d) Les entitats d'altres estats membres de la Comunitat Europea constituïdes per a la protecció dels interessos col·lectius i dels interessos difusos dels consumidors que estiguin habilitades mitjançant la seva inclusió a la llista publicada amb aquesta finalitat en el «Diari Oficial de les Comunitats Europees».

Els jutges i tribunals accepten aquesta llista com a prova de la capacitat de l'entitat habilitada per ser-ne part, sense perjudici d'examinar si la finalitat d'aquesta i els interessos afectats legitimen l'exercici de l'acció.

Totes les entitats esmentades en aquest article poden comparèixer en els processos promoguts per qualsevol altra, si ho consideren oportú per a la defensa dels interessos que representen.

Article 13. *Punts de connexió.*

Les normes de protecció dels consumidors que conté aquesta Llei són aplicables, sigui quina sigui la Llei elegida per les parts, per regir el contingut quan el bé s'hagi d'utilitzar, exercitar-se el dret o realitzar-se la prestació en algun dels estats membres de la Unió Europea, o el contracte s'hagi fet totalment o parcialment en qualsevol d'aquests, o una de les parts sigui ciutadà d'un Estat membre de la Unió Europea o el negoci jurídic presenti qualsevol altra connexió anàloga o vincle estret amb el territori de la Unió Europea.

Disposició addicional. *Incompatibilitat d'accions.*

L'exercici de les accions que preveu aquesta Llei derivades de la manca de conformitat és incompatible amb l'exercici de les accions derivades del sanejament per vicis ocults de la compravenda.

En tot cas, el comprador té dret, d'acord amb la legislació civil i mercantil, a ser indemnitzat pels danys i perjudicis derivats de la manca de conformitat.

Disposició transitòria primera.

El que es disposa respecte de la garantia comercial no és aplicable als productes posats en circulació abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei. Aquests es regeixen per les disposicions vigents en el moment esmentat.

Disposició transitòria segona.

Mentre el Govern no concreti els béns de naturalesa duradora, com preveu l'apartat 2 de la disposició final

cinquena, s'entén que aquests béns són els que enumera l'annex II del Reial decret 1507/2000, d'1 de setembre, pel qual s'actualitzen els catàlegs de productes i serveis d'ús o consum comú, ordinari i generalitzat i de béns de naturalesa duradora, a efectes del que disposen, respectivament, els articles 2, apartat 2, i 11, apartats 2 i 5, de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris i normes concordants.

Disposició derogatòria. *Derogació normativa.*

Queden derogades totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que estableix aquesta Llei.

Disposició final primera. *Modificació normativa.*

L'apartat 1 de l'article 8 de la Llei 26/1984, de 19 de juliol, general per a la defensa dels consumidors i usuaris, té la redacció següent:

«1. L'oferta, la promoció i la publicitat dels productes, activitats o serveis, s'ajusten a la seva naturalesa, característiques, condicions, utilitat o finalitat, sense perjudici del que estableixen les disposicions sobre publicitat i d'acord amb el principi de conformitat amb el contracte que regula la seva legislació específica. El contingut, les prestacions pròpies de cada producte o servei i les condicions i garanties ofertes, són exigibles pels consumidors i usuaris, encara que no figurin expressament al contracte fet o al document o comprovant rebut.»

Disposició final segona. *Modificació de la Llei 40/2002, de 14 de novembre, reguladora del contracte d'aparcament de vehicles.*

Es modifica l'article 3.1, paràgraf b), de la Llei 40/2002, de 14 de novembre, que queda redactat en els termes següents:

«b) Lliurar a l'usuari un justificant o resguard de l'aparcament, amb expressió del dia i l'hora de l'entrada quan això sigui determinant per a la fixació del preu. Al justificant s'ha de fer constar, en tot cas i en els termes que reglamentàriament es determinin, la identificació del vehicle i si l'usuari fa lliurament o no al responsable de l'aparcament de les claus del vehicle.»

Disposició final tercera. *Reforma de la Llei d'enjudiciament civil.*

La Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, queda modificada en els termes següents:

U. El segon paràgraf de l'apartat quart de l'article 22 queda redactat de la manera següent:

«El que disposa el paràgraf anterior no és aplicable quan l'arrendatari hagi enervat el desnonament en una ocasió anterior, ni quan el llogater hagi requerit de pagament l'arrendatari, per qualsevol mitjà fefaent, amb, com a mínim, dos mesos d'antelació a la presentació de la demanda i el pagament no s'hagi efectuat al temps de la presentació esmentada.»

Dos. S'afegeix un apartat 3 a l'article 33, amb el contingut següent:

«3. Quan en un judici d'aquells als quals es refereix el número 1r de l'apartat 1 de l'article 250,

alguna de les parts sol·licita el reconeixement del dret a l'assistència jurídica gratuïta, el Tribunal, tan aviat com tingui notícia d'aquest fet, ha de dictar una resolució motivada en què requereix dels col·legis professionals el nomenament provisional d'advocat i de procurador, quan les designacions no hagin estat fetes anteriorment, sense perjudici del rescabament posterior dels honoraris corresponents pel sol·licitant si se li denega després el dret a l'assistència jurídica gratuïta.

Aquesta resolució s'ha de comunicar pel mitjà més ràpid possible als col·legis d'advocats i de procuradors, i a continuació s'ha de tramitar la sol·licitud segons el que preveu la Llei d'assistència jurídica gratuïta.»

Tres. S'afegeix un segon paràgraf a l'apartat 3 de l'article 155, amb el text següent:

«Quan en la demanda s'exerciti una acció d'aquelles a les quals es refereix el número 1r de l'apartat 1 de l'article 250, es pot designar com a domicili del demandat, als efectes d'actes de comunicació, l'habitatge o el local arrendat.»

Quatre. El primer paràgraf de l'apartat 3 de l'article 161 queda redactat de la manera següent:

«3. Si el domicili on es pretén practicar la comunicació és el lloc en què el destinatari té el seu domicili segons el padró municipal o a efectes fiscals o segons el registre oficial o publicacions de col·legis professionals o és l'habitatge o local arrendat al demandat, i no hi és el destinatari esmentat, es pot efectuar el lliurament a qualsevol empleat o familiar, de més de 14 anys, que es trobi en aquest lloc, o al conserge de la finca, si n'hi ha, i s'adverteix al receptor que està obligat a lliurar la còpia de la resolució o la cèdula al destinatari d'aquesta, o a donar-li avís, si en coneix el parador.»

Cinc. S'afegeix un apartat 3 a l'article 437, amb el text següent:

«3. Si en la demanda se sol·licita el desnonament de finca urbana per manca de pagament de les rendes o quantitats degudes a l'arrendador, el demandant hi pot anunciar que assumeix el compromís de condonar a l'arrendatari tot o part del deute i de les costes, amb expressió de la quantitat concreta, i condicionar al desallotjament voluntari de la finca dins el termini que s'indiqui, que no pot ser inferior a un mes des que es notifiqui la demanda.»

Sis. L'apartat 3 de l'article 438 queda redactat de la manera següent:

«3. No s'admet en els judicis verbals l'acumulació objectiva d'accions, llevat de les excepcions següents:

1a L'acumulació d'accions basades en uns mateixos fets, sempre que sigui procedent, en tot cas, el judici verbal.

2a L'acumulació de l'acció de rescabament de danys i perjudicis a una altra acció que sigui prejudicial d'aquesta.

3a L'acumulació de les accions en reclamació de rendes o quantitats anàlogues vençudes i no pagades, quan es tracti de judicis de desnonament de finca per manca de pagament, amb independència de la quantitat que es reclami.»

Set. L'apartat 3 de l'article 440 té el text següent:

«3. En els casos de demandes de desnonament de finca urbana per manca de pagament de rendes o quantitats degudes, el Tribunal indica, si s'escau, en la citació per a la vista, la possibilitat d'enervar el desnonament de conformitat amb el que estableix l'apartat 4 de l'article 22 d'aquesta Llei, així com, si el demandant ha expressat en la seva demanda que assumeix el compromís al qual es refereix l'apartat 3 de l'article 437, que l'acceptació d'aquest compromís equival a un aplanament amb els efectes de l'article 21, amb la finalitat del qual atorga un termini de cinc dies al demandat perquè manifesti si accepta el requeriment. També s'adverteix al demandat que, si no compareix a la vista, es declara el desnonament sense més tràmits. Igualment, el Tribunal fixa a l'acte d'admissió el dia i l'hora perquè tingui lloc, si s'escau, el llançament, que pot ser inferior a un mes des de la data de la vista, i adverteix al demandat que, en cas que la sentència sigui condemnatòria i no es recorri en contra, es procedirà al llançament en la data fixada si ho sol·licita el demandant de la manera que preveu l'article 549.»

Vuit. Es modifica l'apartat 1 de l'article 447, que té el text següent:

«1. Practicades les proves si s'han proposat i admès, o exposades, en un altre cas, les alegacions de les parts, es dona per acabada la vista i el Tribunal ha de dictar sentència dins els 10 dies següents. S'exceptuen els judicis verbals en què es demani el desnonament de finca urbana, en què la sentència es dicta en els cinc dies següents, i es convoca en l'acte de la vista les parts a la seu del Tribunal per rebre la notificació, que té lloc el dia més pròxim possible dins els cinc següents al de la sentència.»

Nou. S'afegeix un apartat 4 a l'article 703, que té el text següent:

«4. Si abans de la data fixada per al llançament, en cas que el títol consisteixi en una sentència dictada en un judici de desnonament de finca urbana per manca de pagament de les rendes o quantitats degudes a l'arrendador, es lliura la possessió efectiva al demandant abans de la data del llançament, amb l'acreditació de l'arrendador davant el Tribunal, s'ha de dictar una interlocutòria en què es declara executada la sentència i s'ha de cancel·lar la diligència, tret que el demandant n'interessi el manteniment perquè s'aixequi acta de l'estat en què estigui la finca.»

Disposició final quarta. *Habilitació al Govern.*

S'habilita el Govern perquè en el termini de tres anys refongui en un únic text la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris i les normes de transposició de les directives comunitàries dictades en matèria de protecció dels consumidors i usuaris que incideixen en els aspectes que s'hi regulen, i regularitzi, aclareixi i harmonitzi els textos legals que hagin de ser refosos.

Disposició final cinquena. *Desplegament reglamentari.*

1. Es faculta el Govern per dictar les disposicions necessàries per al desplegament d'aquesta Llei.

2. El Govern determina els béns de naturalesa duradora a què es refereix l'apartat 5 de l'article 11 d'aquesta Llei.

Disposició final sisena. *Informació als consumidors i usuaris.*

El Govern de la nació ha de posar en marxa, en el termini màxim de sis mesos des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, d'acord amb les comunitats autònomes i en col·laboració amb les organitzacions de consumidors i usuaris, un programa específic per informar adequadament els consumidors i usuaris dels drets i obligacions que conté aquesta Llei i per encoratjar les organitzacions professionals perquè informin els consumidors sobre els seus drets.

Disposició final setena. *Títol competencial.*

Aquesta Llei es dicta a l'empara de les competències exclusives que corresponen a l'Estat en matèria de legislació mercantil, processal i civil, de conformitat amb l'article 149.1.6a i 8a de la Constitució.

Disposició final vuitena. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor als dos mesos de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,
Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 10 de juliol de 2003.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern
en funcions,
MARIANO RAJOY BREY

13864 LLEI 24/2003, de 10 de juliol, de la vinya i del vi. («BOE» 165, d'11-7-2003.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

El vi i la vinya són inseparables de la nostra cultura. Des que l'home deixa testimonis gràfics per a la història, apareix en escena amb una gerra de vi a la mà: a les pintures egípcies, a les àmfores gregues, als mosaics romans.

Malgrat una cultura del vi tan ancestral, amb la seva projecció social, literària i mística, el dret va trigar molt a entrar en aquest camp, que li era aliè mentre pertanyia al món de les satisfaccions dels sentits o dels sentiments. Només quan el vi es va convertir en un problema de salut, d'ordre públic o econòmic —i els poders públics es van interessar per aquestes qüestions— és quan les pragmàtiques i les lleis van fer acte de presència, primer

prohibint, després fomentant i més tard regulant-ne la producció, la comercialització i el consum.

No es pretén fer aquí, ni faria al cas, una síntesi històrica de la legislació vitivinícola; més aviat cal posar de relleu que no n'hi va haver fins a temps recents, llevat algunes mesures de policia d'avitualment, gairebé sempre de caràcter local, que a Espanya es comencen a adoptar a mitjan segle XVII, més per frenar els excessos d'alguns vinaters que per regular les campanyes. Durant el segle XIX es van continuar publicant nombroses disposicions del mateix tenor encara que, per influx de les noves tendències, es va anar substituint la idea de «avitualment» per la de la qualitat. Potser és la Reial ordre de 23 de febrer de 1890 la primera de les disposicions relatives a l'elaboració dels vins, reial ordre que va haver de ser reforçada pel Reial decret de 7 de gener de 1897, el preàmbul del qual és molt il·lustratiu.

A aquesta preocupació s'hi ha sumat, ja gairebé en els llindars del segle XX, la del comerç exterior. Sota la regència de Maria Cristina, es va dictar el Reial decret de 21 d'agost de 1888 pel qual es disposa que el Govern estableix a París, Londres i Hamburg estacions enotècniques, per tal de promoure, auxiliar i facilitar el comerç de vins espanyols purs i legítims.

I així, prescindint de detalls que enterbolirien la claredat de l'esquema, s'arriba a l'Estatut del vi de 1932, en el qual s'intenta per primera vegada la regulació completa del sector. Amb el pas del temps, aquest notable cos legal va quedar desbordat pels avenços tecnològics i l'expansió d'aquesta branca de la producció agrària, i les seves previsions van resultar insuficients o inadequades a la nova situació creada a l'entorn per la Comunitat Econòmica Europea.

A l'efecte, mitjançant la Llei 25/1970, de 2 de desembre, es va aprovar un nou Estatut de la vinya, del vi i dels alcohols, que és el que està formalment —només formalment— en vigor.

II

Perquè, després d'això, s'han produït dos esdeveniments importants: la promulgació de la Constitució Espanyola de 1978, que configura l'Estat de les Autonomies, i l'ingrés d'Espanya a les Comunitats Europees.

En principi, les competències en matèria d'agricultura —i, per tant, les relatives al cultiu del cep i els seus productes— corresponen a les comunitats autònomes, si bé aquesta competència no exclou qualsevol intervenció estatal sinó que és una competència compartida, com reiteradament ha declarat el Tribunal Constitucional.

D'una altra part, la integració d'Espanya a l'actualment anomenada Unió Europea va suposar l'acceptació del cabal comunitari i el reconeixement de la supremacia de les seves normes sobre l'ordenament jurídic intern. A diferència del que ocorre amb altres productes inclosos en el marc de la política agrícola comuna, que des dels inicis van comptar amb una organització comuna de mercat, l'OCM del vi no sorgeix a l'Europa dels sis fins a 1970, i fins fa relativament poc temps s'ha regit pel Reglament (CEE) 822/1987, del Consell, de 16 de març de 1987. Des de llavors s'han dictat una infinitat de disposicions comunitàries de desplegament i aplicació, el que feia que la regulació del sector fos summament complexa. Per fi, es va adoptar el Reglament (CE) 1493/1999, de 17 de maig, pel qual s'estableix la nova OCM vitivinícola, que és d'aplicació directa en tots els estats membres a partir de l'1 d'agost de 2000.

El flamant en altre temps Estatut del vi de 1970 ha quedat desfasat de tal manera que seria difícil precisar quins dels seus preceptes segueixen en vigor. D'aquí